

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **V. D.**, zast. Mgr. Davidem Obenrauchem, advokátem se sídlem Kopečná 11, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2014, č. j. KUJI 27895/2014, sp. zn. OOSČ 69/2014 OOSC/22, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2015, č. j. 41 A 62/2014 – 57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se kasační stížností domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného specifikovanému tamtéž. Žalovaný jím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí ze dne 12. 12. 2013, č. j. DOP/26553/2013/4504/2013-navr, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Dopustil se jej tím, že v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h jel rychlostí minimálně 68 km/h.

[2] Spor mezi žalobcem a žalovaným se týká procesního postupu městského úřadu. Žalobce brojí proti tomu, že městský úřad neakceptoval jeho omluvu z jednání nařízeného

na 11. 12. 2013, toto jednání bez přítomnosti žalobce i jeho zástupce proběhlo a městský úřad poté vydal rozhodnutí.

[3] Žalovaný v tomto postupu neshledal pochybení. Podmínky pro jednání v nepřítomnosti žalobce ve smyslu § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), byly dle jeho názoru splněny, jelikož byl řádně předvolán, k jednání se nedostavil a jeho zástupce se omluvil až v den jednání.

[4] Krajský soud žalovanému přisvědčil. Omluva zástupce žalobce z jednání nebyla řádná ani včasná. Přestože mu městský úřad vycházel maximálně vstříc a navrhl, aby sám zvolil termín jednání, omlouval se již potřetí. Navíc byl upozorněn, že omluva obdobného charakteru již nebude uznána. Důvodem poslední omluvy byla kolize s hlavním líčením u Okresního soudu v Hodoníně, vyrozumění o něm bylo vyhotoveno již 14. 11. 2013 a zástupce tedy měl dostatek času, aby se zařídil tak, aby jednání před městským úřadem nemuselo být znovu odročováno. Nic však ve věci nečinil a až v den jednání zaslal městskému úřadu omluvu. Až později tvrdil, že měl na jednání zajištěného substituta, který v den jednání náhle onemocněl, toto tvrzení však nijak nedoložil a s časovým odstupem téměř dvou let je nelze ověřit.

[5] Krajský soud dále uvedl, že žalobce byl v předvoláních opakovaně poučován o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí na ústním jednání. Mohl tak činit v průběhu celého správního řízení a navrhopat další důkazy, jeho návrhu na provedení dalšího dokazování bylo také vyhověno. Správní orgán tedy postupoval v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

[6] Uzavřel, že byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, bylo prokázáno, že se žalobce přestupkového jednání dopustil a sankce mu byla uložena v souladu se zákonem.

II. Obsah kasační stížnosti

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Domnívá se také, že krajský soud se odchýlil od aktuální rozhodovací praxe a jednostranně citoval pouze ta rozhodnutí, která jsou v neprospěch stěžovatele. Napadený rozsudek je dle stěžovatele projevem přepjatého formalismu.

[8] Předně popsal, proč dle jeho názoru nebyly naplněny podmínky pro jednání o přestupku bez jeho přítomnosti ve smyslu § 74 zákona o přestupcích. Vzhledem k předchozímu poučení městského úřadu o tom, že již nebude akceptovat další omluvu z jednání, si na jednání u Okresního soudu v Hodoníně dohodl substituci svého kolegy Mgr. Partla. Dne 11. 12. 2013 ráno se mu však kolega omluvil a během dopoledne se nepodařilo zajistit jiného substituta, proto zástupci stěžovatele nezbylo, než upřednostnit hlavní líčení v trestní věci, kam bylo předvoláno asi pět svědků. Stěžovatel odmítl substituci, proto se z jednání o přestupku v projednávané věci musel omluvit. Vzhledem k tomu, že se prokazatelně o nemožnosti účastnit se jednání ve Velkém Meziříčí dozvěděl až v den jeho konání, nelze jeho neúčast považovat za neomluvenou, navíc za situace, kdy se o neuznání omluvy dozvěděl až z rozhodnutí.

[9] V této souvislosti také upozornil, že závěry krajského soudu o zdravotním stavu Mgr. Partla, respektive skutečnosti, že musel substituci odmítnout, jsou naprosto nepodložené, jelikož soud nevyhověl návrhu na dokazování jeho výsledkem.

pokračování

[10] Dále uvedl, že mu městský úřad neumožnil seznámit se s výsledky jednání. Oznámení o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí přitom lze učinit až v rámci poučení v protokolu o ústním jednání, jsou-li účastníci přítomni, případně je vhodné je doručit a současně uvést přesný termín, kdy je možno do spisu nahlédnout a kde bude uložen.

[11] Vše uvedené pak vede k tomu, že stěžovatel nemohl reagovat na provedený výsledek, navrhopat další důkazy, zejména svědeckou výpověď jeho spolujezdkyně, a v neposlední řadě nedošlo k výsledku jeho osoby. Tyto vady řízení mohly mít za následek rozpor rozhodnutí s právními předpisy. Správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), a neobjasnil všechny okolnosti, které jsou rozhodné pro posouzení, zda došlo ke stíhanému skutku. Jednání správního orgánu bylo v rozporu se slušným chováním, základními zásadami přestupkového řízení, zásadou zákazu zneužití pravomoci, legality a nestranného přístupu. Přesáhl své pravomoci, ač ryzí laik, doporučoval advokátovi, že si má zařídít posunutí termínu konání trestního soudu např. o jednu hodinu.

[12] Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[13] Žalovaný uvedl, že považuje napadený rozsudek za zákonný a správný. Ztotožnil se s důvody krajského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přezkumem rozsudku v tomto rozsahu dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

IV. a) Možnost vést jednání bez účasti stěžovatele

[15] Nejprve se zabýval námitkou, která je v projednávané věci stěžejní, tedy otázkou, zda městský úřad mohl vést jednání dne 11. 12. 2013 bez účasti stěžovatele a jeho zástupce. Za tímto účelem nejprve ověřil, jaký byl procesní průběh řízení před městským úřadem.

[16] Ze správního spisu vyplývá, že městský úřad ve věci zahájil řízení a předvolal žalobce na jednání o přestupku, které nařídil na 19. 9. 2013 v 8:00 hod. Vzhledem k tomu, že zasahující policisté, kteří byli na toto jednání předvoláni jako svědci, se z jednání omluvili, městský úřad s nimi a stěžovatelem telefonicky dohodl nový termín jednání, které následně nařídil na 30. 9. 2013 v 8:00 hod.

[17] Dne 29. 9. 2013 ve 21:00 hod., tj. večer před nařízeným jednáním, odeslal advokát stěžovatele Mgr. David Obenrauch městskému úřadu e-mail, ve kterém oznámil převzetí zastoupení a požádal o odročení jednání z důvodu své nemoci. K e-mailu přiložil plnou moc a III. díl rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti. Městský úřad tuto omluvu akceptoval a jednání nařídil na 22. 10. 2013 v 8:00 hod.

[18] Toto jednání proběhlo, dostavil se na něj zástupce stěžovatele a oba předvolaní svědci. Městský úřad provedl dokazování sdělením obsahu listin spisového materiálu, zástupce měl možnost seznámit se s jejich obsahem. Dále byli vyslechnuti oba předvolaní svědci. Zástupce stěžovatele poté navrhl provedení dalších důkazů, a to výsledkem třetího zasahujícího policisty a stěžovatele. Z tohoto důvodu bylo ve věci nařízeno další jednání, a to na 26. 11. 2013 v 8:30 hod. Městský úřad na něj kromě advokáta předvolal také přímo stěžovatele a třetího zasahujícího policistu.

[19] Dne 20. 11. 2013 v 10:48 hod. odeslal zástupce stěžovatele městskému úřadu e-mail s omluvou z nařízeného jednání z důvodu kolize s jednáním u Obvodního soudu pro Prahu I (předvolání na toto jednání přiložil) a požádal o odročení jednání s tím, že jeho klient odmítá substituci. Městský úřad omluvu akceptoval a ve věci nařídil jednání nové, konkrétně na den 11. 12. 2013 v 15:00 hod. V předvolání (č. l. 39 správního spisu) zástupci sdělil, že: „[p]ři ústním jednání dne 22. 10. 2013 jsem Vás vyzval, abyste si sám navrhnul termín dalšího Vámi navrhovaného ústního jednání, žádný termín jste nenavrhl ani po mém telefonátu ze dne 25. 10. 2013 v 09:11 hod, kdy jsem Vás upomínal. Taktéž ve své e-mailové omluvě žádny další termín nenavrhujete. Upozorňuji Vás, že další omluva obdobného charakteru nebude moci být uznána.“

[20] Dne 11. 12. 2013 v 9:21 hod., tj. několik hodin před nařízeným jednáním, zaslal zástupce stěžovatele městskému úřadu e-mail, ve kterém požádal o odročení jednání z důvodu kolize s hlavním líčením, které se dle přiloženého vyrozumění mělo konat téhož dne v Hodoníně ve 12:00 hod. Zástupce v e-mailu uvedl, že předpokládá délku jednání na minimálně dvě hodiny a následně hodlá jednat s protistranou o možném narovnání. Současně omluvil stěžovatele, který odmítá účast substituta. Tuto omluvu již městský úřad vyhodnotil jako nepřijatelnou, proto jednání proběhlo bez účasti stěžovatele i jeho advokáta. Na jednání byl vyslechnut třetí zasahující policista.

[21] Stěžovatel se domnívá, že tento postup byl v rozporu s § 74 zákona o přestupcích, dle kterého [o] přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se ke projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Podstata projednávané věci tedy spočívá v hodnocení, zda byla omluva zástupce stěžovatele náležitá.

[22] Nejvyšší správní soud se touto problematikou v minulosti opakovaně zabýval. Dospěl k závěru, že aby šlo o náležitou omluvu, musí v ní být dostatečně konkrétním způsobem předestřen důležitý důvod, pro který není možná účast na ústním jednání. Řádné doložení důvodů omluvy je na tom, kdo se z jednání omlouvá. Současně je nutné u omluvy splnit požadavek na to, aby byla správnímu orgánu sdělena bezodkladně po vzniku překážky, která v účasti na jednání brání. K bezodkladnosti omluvy jako součásti požadavků na náležitou omluvu lze podpůrně poukázat na § 59 správního řádu *in fine*, kde se v souvislosti s omluvou z osobní účasti při úkonu správního orgánu výslovně hovoří o povinnosti se bezodkladně omluvit. Vzhledem k obdobné funkci omluvy ve smyslu § 59 správního řádu a omluvy ve smyslu § 74 zákona o přestupcích dopadají na omluvu shodné požadavky z hlediska její bezodkladnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 68/2015 – 27).

[23] V projednávané věci městský úřad vycházel stěžovateli mnoha způsoby vstříc. Nabízel, že termín jednání přizpůsobí časovým možnostem jeho zástupce. Advokát této možnosti nevyužil a z jednání se opakovaně omlouval. Poté, co se omluvil z jednání nařízeného na den 26. 11. 2013, byl navíc upozorněn, že další omluva obdobného charakteru již nebude moci být akceptována. Přesto se i z dalšího jednání omluvil. Městský úřad v této souvislosti také projevil vůli posunout termín jednání např. o hodinu, aby advokát stihl přijet z hlavního líčení

pokračování

(ze správního spisu nevyplývá, že by městský úřad zástupci stěžovatele doporučoval, aby si zařídil odložení hlavního líčení u Okresního soudu v Hodoníně, jak stěžovatel uváděl v kasační stížnosti).

[24] Omluva, kterou zástupce stěžovatele městskému úřadu zaslal, nebyla zdůvodněna nijak jinak, než kolizí jednání s hlavním líčením u Okresního soudu v Hodoníně. Vyrozumění o hlavním líčení je z data 14. 11. 2013, předvolání na jednání u městského úřadu bylo zástupci stěžovatele doručeno dne 21. 11. 2013 a od tohoto data si tedy advokát musel být kolize vědom. Nepodnikl však kroky k tomu, aby jednání před městským úřadem mohlo proběhnout, naopak bez důležitého důvodu zaslal omluvu až v den nařízeného jednání, jen několik hodin před jeho začátkem. Popsaným postupem tedy docházelo k bezdůvodnému oddalování okamžiku, kdy mělo jednání ve věci proběhnout, a lze v něm spatřovat znaky obstrukčního jednání. Uvedenou omluvu nelze s ohledem na popsání okolností považovat za řádnou ani včasnou.

[25] Tvrzení, že si advokát z důvodu kolize jednání smluvil substituci s kolegou Mgr. Partlem, který náhle onemocněl, na uvedeném závěru nic nemění, a to z následujících důvodů. V omluvě zaslané městskému úřadu nic takového uvedeno nebylo, přestože si advokát jako profesionál musel být vědom, že by tvrzená okolnost měla zásadní význam. Při hodnocení včasnosti omluvy je nutno přihlídnout k okolnostem věci a v určitých situacích objektivně nelze učinit omluvu s dostatečným předstihem před provedením ústního jednání (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 27/2015 – 24, a tam citovanou judikaturu), vždy je však třeba učinit ji bezodkladně. Stěžovatel tvrdí, že se jeho advokát o onemocnění Mgr. Partla dozvěděl ráno před jednáním. Za této situace Nejvyšší správní soud nevidí jediný rozumný důvod, proč tvrzenou skutečnost městskému úřadu v zaslané omluvě nesdělil a přišel s ní až v odvolání.

[26] Dále je podstatné, že tvrzení o dohodnuté substituci ani náhlé onemocnění a jeho závažnost stěžovatel, respektive jeho zástupce v průběhu správního řízení nijak nedoložil. S jediným důkazním návrhem vztahujícím se k tvrzeným okolnostem přišel až v řízení před krajským soudem, konkrétně navrhl, aby soud provedl důkaz výsledkem Mgr. Partla. Za situace, kdy tyto důvody omluvy nijak nedokládal ve správním řízení, však nemohl tento nedostatek v řízení o žalobě zhojit.

[27] Stěžovatel se mýlí, pokud se domnívá, že související odůvodnění krajského soudu je nepodložené. Je to stěžovatel, respektive jeho zástupce, kdo měl svá tvrzení doložit. Krajský soud pouze konstatoval, že tak neučinil, s časovým odstupem téměř dvou let se jeho tvrzení nedají ověřit, a uvedl, že správnímu orgánu nedoložil vyjádření Mgr. Partla o tom, že by se měl místo zástupce stěžovatele jednání zúčastnit, ani lékařskou zprávu, ze které by vyplývalo, jaký zdravotní problém Mgr. Partl 11. 12. 2013 měl. Krajský soud tedy nespekuloval o tom, jaký byl zdravotní stav Mgr. Partla, pouze zcela správně upozornil, že jej stěžovatel správnímu orgánu nijak nedoložil. Nejvyšší správní soud se s jeho závěry zcela ztotožňuje. Výslech Mgr. Partla v řízení před krajským soudem nemohl žádným způsobem zhojit skutečnost, že stěžovatel bezodkladně nesdělil a v průběhu správního řízení nedoložil, že se k jednání měl původně dostavit Mgr. Partl a že náhle onemocněl. Krajský soud proto nepochybil, když navržený důkaz neprovedl. K tomu lze dodat, že k prokázání nepříznivého zdravotního stavu je skutečně zásadně třeba doložit potvrzení od lékaře. I v tomto ohledu tedy bylo odůvodnění krajského soudu výstižné.

[28] Nejvyšší správní soud v této souvislosti dále upozorňuje na rozpory v tvrzení stěžovatele, respektive jeho zástupce. Zatímco v odvolání (jeho doplnění), žalobě i kasační stížnosti tvrdil, že jej Mgr. Partl měl substitučně zastoupit u hlavního líčení u Okresního soudu v Hodoníně,

na jednání před krajským soudem zástupce i stěžovatel uvedli, že Mgr. Partl měl jet na jednání o přestupku nařízené v projednávané věci. Zdůvodňovali také, proč stěžovatel v tomto případě výjimečně souhlasil se substitucí. Stěžovatel tedy přinesl dvě skutkové verze, které si vzájemně odporují. Vše uvedené svědčí tomu, že dodatečně uvedený důvod omluvy byl pouze účelovým tvrzením.

[29] Lze tedy uzavřít, že omluva zástupce stěžovatele z jednání dne 11. 12. 2013 nebyla řádná a včasná. Vzhledem k tomu, že advokát omlouval také stěžovatele, a to pouze z důvodu, že nesouhlasí se substitucí, nelze ani jeho omluvu považovat za náležitou. Městský úřad vedl jednání bez jejich přítomnosti v souladu s § 74 zákona o přestupcích.

IV. b) Možnost stěžovatele seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k věci

[30] Soud následně přistoupil k námitce stěžovatele, že mu městský úřad neumožnil seznámení se všemi podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, vyjádřit se k nim a reagovat na ně dalšími důkazními návrhy, mj. výslechem spolujezdky stěžovatele.

[31] Účelem § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován (viz rozsudek ze dne 26. 2. 2010, čj. 8 Afs 21/2009 – 243, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS). Specifikum řízení o přestupku spočívá v tom, že je vždy třeba nařídit jednání (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích). Při něm se provádí dokazování, obviněný z přestupku má právo vyjádřit se k důkazům, ke skutečnostem, jež se mu kladou za vinu, seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění. Realizace práv upravených § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a § 36 odst. 3 správního řádu se tak pravidelně odehrává buď ještě před konáním ústního jednání, nebo v jeho průběhu. Jakmile je přestupek při ústním jednání v dostatečném rozsahu projednán, vydá správní orgán rozhodnutí ve věci. Ústní jednání přitom může proběhnout v nepřítomnosti obviněného z přestupku (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích).

[32] Soud ve správním spise ověřil, že součástí předvolání adresovaného zástupci i stěžovateli (č. l. 39 a 41) bylo poučení, že při ústním jednání má stěžovatel možnost realizovat práva podle § 36 odst. 3 správního řádu a § 73 odst. 2 zákona o přestupcích. Bylo tedy pouze na něm, zda se na jednání dostaví a svých práv využije. To, že tak neučinil, není pochybením správního orgánu.

[33] Byť k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo znovu po provedeném jednání, tj. po formálním ukončení shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za úplné a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Vzhledem k tomu, že městský úřad po skončení jednání další podklady do spisu nedoplňoval, účel § 36 odst. 3 správního řádu byl naplněn (k této problematice srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013 – 29). Námitky proto nebyly důvodné.

[34] Soud v této souvislosti dodává, že k předestření tvrzení účastníka o rozhodných skutečnostech a k vyjádření se k provedeným důkazům slouží primárně podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka řízení, nikoli jeho výslech. Je zřejmé, že městský úřad měl za to, že skutkový stav projednávané věci byl dostatečně objasněn a výslech stěžovatele plánoval provést (a proto jej předvolal) pouze proto, že to sám stěžovatel navrhl. K uskutečnění důkazu výslechem stěžovatele nedošlo, jelikož se na jednání bez náležité omluvy nedostavil,

pokračování

za popsanych okolností však nelze stěžovateli přisvědčit, že by městský úřad tímto postupem zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na jeho zákonnost.

IV. c) Dostatečně zjištěný skutkový stav a další námitky stěžovatele

[35] Poté se soud zabýval námitkou, že správní orgány nezjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a všechny rozhodné okolnosti svědčící jak ve prospěch, tak neprospěch obviněného z přestupku.

[36] Stěžovatelova argumentace je postavena výlučně na tom, že městský úřad se dopustil shora uvedených procesních pochybení a v důsledku toho dostatečně neobjasnil skutkový stav. Vzhledem k tomu, že soud procesním výtkám stěžovatele nepřisvědčil, jeho argumentace nemohla být v tomto směru opodstatněná. Soud proto pouze ověřil, že správní spis obsahuje standardní podklady (oznámení o přestupku, úřední záznam z kontroly stěžovatelova vozidla, záznam o přestupku včetně fotodokumentace) a protokoly o výsleších policistů, které byly provedeny na ústních jednáních o přestupku. Pokud správní orgány měly na základě takto provedených důkazů za to, že skutkový stav je dostatečně zjištěn, a stěžovatel nevnesl do řízení žádnou konkrétní pochybnost o tom, jak se měl skutkový děj odvíjet, tak v jejich postupu nelze shledat pochybení.

[37] Stěžovatel v této souvislosti odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 11/2007 – 70, jeho odkaz však nebyl případný. V odkazované věci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav, a nemohly tedy uzavřít, zda byl spáchán přestupek. Účastník řízení v odkazované věci konkrétním způsobem zpochybňoval skutková zjištění správních orgánů, která navíc byla postavena pouze na úředním záznamu, neboť nedošlo k výslechu zasahujících policistů. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu přitom pravidelně slouží právě svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS).

[38] V projednávané věci však zasahující policisté vyslechnuti byli a nelze než zopakovat, že správní orgány vycházely ze standardních podkladů, které neměly důvod dále doplňovat za situace, kdy stěžovatel skutkové závěry nijak konkrétně nezpochybňoval. Stěžovatel nepřinesl jinou verzi události a svoji obranu postavil pouze na zpochybňování procesních úkonů městského úřadu. Vzhledem k tomu, že soud taková pochybení neshledal, jeho námitkám nepřisvědčil.

[39] Konečně ani námitka, že se krajský soud odklonil od aktuální rozhodovací praxe, nebyla opodstatněná. Stěžovatel ji nijak nespecifikoval, neuvedl, jaká dle jeho názoru aktuální rozhodovací praxe je, ani proč by s ní měl být napadený rozsudek v rozporu. Nejvyšší správní soud nepovažuje napadený rozsudek za rozporný s judikaturou vztahující se k projednávaným otázkám, s jeho posouzením věci se ztotožnil a stěžovateli proto nepřisvědčil. Z toho současně plyne, že napadený rozsudek není žádným způsobem neobjektivní ani formalistický.

V. Závěr a náklady řízení

[40] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil žádné z kasačních námitek ani neshledal vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

[41] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. dubna 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu